Ч. 203. Пятниця 23 (10) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Коронация короля Петра I. — З росийско-японьскої війни).

Про коронацийні торжества доносять з Білгорода: Торжества розпочали ся ві второк дня 20 с. м. о годині 5 ій по полудни. О тій порі перевезено коронацийні відзнаки з палати до катедральної церкви. Похід отворив штабовий офіцир на кони, за ним їхав відділ двірских жандармів в ґалевих мундурах, а за ними в повозї префект Білгорода. Відтак їхали в ґалевих повозах старший бурмістр Білгорода і предсїдатель коронацийної комісиї. За ними поступали два королївскі герольди, шкадрона прибічної королївскої ґвардиї і королївский прапор, котрий ніс офіцир ґвардиї в товаристві двох офіцирів кінноти. Дальше їхали в повозах президент кабінету з короною в руці, президент скупштини з яблоком державним, мінїстер війни зі скиптром і президент ради державної з королївскою багряницею. Всї повози супроводили офіцири на конях. Шкадрона прибічної королївскої ґвардиї замикала похід, котрий ішов до катедри. Вздовж цілої дороги творила публика шпалїр. В церкві дожидали прибутя походу прочі мінїстри. Коли наближив ся повіз президента кабінету, що віз корону, уставлена перед катедрою почетна компанія з прапором віддала почесть. Митрополит дожидаючий на порозї катедри, відобрав з рук президента кабінету корону, епископ з Шабаца яблоко, епископ з Нишу скиптр, а епископи з Зайчару і Зичи королївску багряницю і всї ті відзнаки занесли в торжественній процесиї на приготовлене для них місце перед великим престолом. Побіч відзнак уставлено почетну сторожу. Духовеньство посьвятило відзнаки, а відтак відправило вечірню. В тім богослуженю взяли участь всї двірскі достойники і запрошені гості з цілого краю. Дипльоматичне тїло не взяло участи в тім церковнім торжестві. По вечірни полишили ся відзнаки коронацийні в церкві, а цілий похід повернув в тім самім порядку до королївскої палати, де перший ад'ютант короля в окруженю цілого двора відобрав з рук хорунжого посьвячений в церкві королївский прапор і умістив его побіч престола. У всїх церквах цілої держави відправлено ві второк торжественні вечірні.

Вчера, в день коронациї, у всїх залогах краю оповіщено торжество вистрілами з армат. В Білгороді вимашерували на улиці міста войска, уставили ся товариства, корпорациї, депутациї і молодїж всїх шкіл. Торжественний коронацийний похід поступав з королївскої палати до катедри в такім порядку: Похід отворали трабанти на конях, дальше два герольди і пів шкадрони кінноти. В першім двірскім повозї їхали ґувернери королївских синів, в другім маршалок двора і директор королївских дібр, в третім дами двора і секретар королївскої канцеляриї. Дальше посував ся відділ королївскої прибічної ґвардиї, за ним двох двірских ґвардистів зі списами, відтак їхала кн. Єлена і князь Павло в ґалевім двірскім поїздї, окруженім почетною сторожию, за ними відділ прибічної королївскої ґвардиї. Слїдуюче місце в поході займали депутациї полків з прапорами, герольд з гербами короля і герольд з прапором короля, а відтак сам король Петро з обома синами на кони, в окруженю ад'ютантів і штабових офіцирів. Похід замикав відділ прибічної ґвардиї. В церкві дожидало короля дипльоматичне тїло, члени мінїстерства і запрошені гості. В катедрі повитав короля митрополит в окруженю цілого епископату. Початок торжества оповістило 21 арматних вистрілів. Відтак довершив митрополит в сослуженю духовеньства коронациї. Сто один вистрілів дано на знак, що коронация довершена. Перший вистріл дано із старої пушки, яку велїв відлити перший з Караджорджевичів. З части тої самої пушки зроблено королївску корону.

---

4)

Розріст.

(З флямандского — Стійна Страйвельса).

(Дальше).

Годі довше сумніватя ся; пізнали его: люди гонили за батьком. Они бігали сюди й туди, щоби ему помочи, і розсипали ся як хмари переслїдуваних воробців перед жорстокими гонителями на всї сторони. Батько подивив ся на них в розпуці, скочив на бік поза хлїв, але оден наймит кинув палицею ему помежи ноги, так що той упав. Весь нарід прибіг до него, зловили его і почали бити кулаками.

— Він убив Кнуддого! — кричали — треба его дати до вязниці, до села!

Тягнули его дорогою і цїла юрба бігла за ним.

Мати протиснула ся близше, але сини зі страху не рушили ся з місця.

Мати протиснула ся крізь товпу близше, але діти з тревоги не рухали ся з місць. Рожа мусїла спитати чоловіка, чим він провинив ся, може его невинного тягнуть на смерть. Она покинула синів і рванула ся наперед, глянула ему в лице, коли звязаний ішов поміж катами. Пізнав ї на дорозї; его погляд обдавав ї журбою і те, чого она побоювалась, стало певним. Тоді найшла назад своїх синів, наймолодшого взяла на руки і так всї держачись взаїмно за руки, йшли за товпою, що голосно гомонїла. Тут і там підхопила зміж неї кілька відорваних слів, складала їх разом і догадувала ся з них цілої подиї.

Дорога була далека; люди почали вже по части вертати. На скруті Шемель оглянув ся несьміло і коли побачив жінку та діти між своїми гонителями, звісив голову і ступав дальше, даючись спокійно вести.

Була се безконечна мандрівка довгого вечера, все тою самою дорогою. Діти питали матери, куди ведуть батька, чи ще далеко, що з ними стане ся і чи підуть відтак всї разом домів.

Прийшли до села; кількох людий застукало до одного дому, завели Шемля до малої комірки і замкнули его за зелїзними дверима. Він ще обернув ся і глядів жінки та дітий.

Всї звернули на него очи, але нїхто не говорив. Рожа плакала, діти також, а Шемель пристанув і отягав ся нерішучо; хотів, мусїв щось говорити або дїяти і остаточно простягнув до неї руку:

— Рожо, чи то всьо пішло тепер на марно?...

Дальші слова застрягли ему в горлї.

Рожа закрила собі руками лице. А коли опять піднесла очи, стояла сама одна з дїтьми перед зачиненими дверми, а довкола залягав пізний вечір Они лишили ся ще на місци і плакали. Відтак посїдали на землю, не знаючи, що дальше почати.

Она застукала до зелїзних дверий і хотїла із Шемлем розмовити ся. Просила его, благала, хотіла знати, що мае з дїтьми зробити, але найменший шелест не відозвав ся з темної нори. Він мусїв сидїти в середині як скаменїлий; може не знав, що она на дворі стояла, а може й не хотів знати.

Перебули там цїлу ніч, а коли почало днїти, вернули домів.

Веселий голубий воздух, сонїшні проміні і весь той птичий щебет серед ріжнобарвних піль піднесли їх на дусї. Они набрали нової сили і мати сказала, що тепер підуть спокійно домів і будуть дальше працювати, аж поверне батько, та що дальше буде чейже не зле, бо Кнудде, котрий заподіяв Льотикови смерть, також не жиє.

— Будемо докладати всїх сил і працювати — говорила — а коли відтак поверне домів батько, здивуєсь та буде вдоволений, що всьо ішло правильно своєю дорогою.

І она укладала пляни і порядкувала працю для наближаючих ся жнив, а потім, потім куплять собі другу корову та й одного вола, щоби орати рілю.

Сини ступали жваво наперед і раділи, що незабаром будуть опять дома.

Але що се? Чи они зайшли деинде або щось тут стало ся? Весь простір, куди не глянути, був рівний і чужий. Але они пізнали его скоро і побачили усе нещастє: дім і хлїв були перевернені, розвалені, ні оден стовп не держав ся добре. Під развалинами лежала нежива корова, а все поле довкола, не знати що було потолочене і знищене. Оден дубок стояв ненарушений.

Рожа не нарікала, бо щось стреміло в горлї, щось затикало ій віддих.

Безрадна та безпомічна бачила виразно, як Кнуддові сини допустились тут лютого

По довершеню коронациї удав ся похід в тім самім порядку як перше до королівскої палати. До походу прилучили ся поїзди членів дипльоматичного тіла. Королівскі відзнаки перевезено подібно як ві второк в торжественний спосіб назад до палати.

Насамперед приняв король желаня дипльоматичного тіла. Тимчасом в великій сали королівскої палати уставили ся герольди з прапором і гербами короля, достойники з королівскими відзнаками і всі визначені до складаня королеви желаня. Король в товаристві родини вийшов до салі, вступив на престол і приймив торжественно королівскі відзнаки. По принятю чолобитя, здоймив король відзнаки і віддав їх визначеним до того достойникам в переховане. В цілім краю обходжено вчерашний день як народне сьвято. Всюди відправлено богослуженя, по котрих начальники властий приймали желаня.

Ґенерал Куропаткін телєґрафував оногди до царя: Дня 17 с. м. перевели ми точні розвіди неприятельских становищ в місцевости Кямяпудза, котра, як здаєть ся, єсть сильно укріплена і боронена одною бриґадою піхоти з 12 арматами. Козацка патруля заатакувала на захід від Кямяпудза транспорт японьскої худоби і забрала 30 коний з пакунками. На всхід від Кямяпудзи не бачено ворога. Дня 18 с. м. неприятель не посував ся наперед. Стверджено, що до Кямяпудзи прибули підкріпленя. Значна часть неприятельскої армії, котра брала участь в битві під Ляояном, перейшла на правий берег ріки Таїце.

З Порт Артура вислав ґенерал Штессель таку депешу до царя: Від дня 10 с. м. неприятель кождого дня бомбардує наші батериї і форти внутрішні, але не розвинув рухливійшої діяльности. Вояки ранені в битвах оказують своє геройство в той спосіб, що скоро лиш прийдуть трохи до себе, сейчас вступають в ряди і борють ся дальше. Настрій войска знаменитий. Дня 16 с. м. коло години 3-тої рано Японці в силї одного баталїона заатакували водопроводи, але їх відперто. Одержавши підкріпленя поновили атак, але наша залога знов їх відкинула. Японці потерпіли великі страти і заперестали атакувати. Великою хоробростю відзначив ся при тім підпоручник Филипов.

Новинки.

Львів дня 22-го вересня 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий повернув до Львова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила Ів. Щепаньского дїйстного учителя в ґімназиї в Золочеві в учительскім званю і надала єму титул професора. — Президия Намістництва признала Гавриїлї Кукурудзовій, емер. директорцї 4-кл. жіночої шк. в Стрию, за 40-лїтну вірну службу, почетний медаль установлений з нагоди 50 лїтного Цїсаря. — Кр. Рада шк. затвердила вибір Ів. Вельовейского на делеґата повіт. ради до окружної ради шкільної в Городенцї; іменовала в народних школах: Алекс. Сененького упр. 4-кл. шк. в Чорнокінцях великих, Олену Старверівну учителькою 4 кл. школи в Кристинополи, Марию Криворучкову учит. 2-кл. шк. в Потоцї, Йос. Венґжина уч. 1-кл. шк. в Рожневі, Йос. Кисїлевского уч. 1-кл. шк. в Гриняві, Мат. Шимківну уч. 1-кл. шк. в Буховичах і Мар. Прачиньску учит. 1-кл. шк. в Сторожах малих. — Краєва Рада шкільна перенесла учителїв: Володисл. Санецкого з Буська до Болехова, Івана Стоцкого з Буска до Радехова, Володисл. Ротлендера з Волехова до Буска, Мих. Козака з Устрик долїшних до Старого Самбора, Ал. Ґорецкого з Карлова до Торского, Теоф. Лещиньского з Козар до Добромірки. — В стан супочинку перенесені: Мих. Остапович упр. 3-кл. школи в Дрогобичи і Фр. Петровска уч. 2-кл. шк. в Залісю. — Краєва Рада шкільна зорґанїзувала 1-кл. шк.: в Лучанах, бобрецкого округа, в Застїночи, теребовельского округа, в Ляшках дол. на мазурскій кольонїї, бобрецкого округа; — перемінила 1-кл. на 2 кл. школи: в Загайполи і Підиках (Коломия), в Угерску (Стрий) і в Ляховичах зарічних (Жидачів).

— **Маршалком Ради повітової** в Снятині вибрано знов посла Стефана Мойсу-Росохацкого, а єго заступником посла дра Николая Кшиштофовича.

— **Похорон бл. п. Каз. Зєльонки**, співробітника Gazet-и Lwowsk-ої, відбув ся ві второк по полудни з дому жалоби на Личаківске кладовище. Над домовиною промовив теплими і сердечними словами редактор Gazet-и Lwowsko-ої п. Адам Креховецкий пращаючи Покійника іменем своїм і товаришів. В похоронї взяли участь між иншими п. Віцепрезидент Намістництва ґр. Володимир Лось, радник Двора п. Мавтнер і дуже численна публика.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Будапешту доносять: В недїлю по полудни коло стациї Немет-Сас упав з насипу зелїзничого, високого на 14 метрів особовий поїзд, що їшов з Араду до Темешвару. Три особи погибли на місци, 6 потерпіло тяжкі, а 31 легкі рани. Причиною катастрофи було підмите зелїзничого насипу в наслїдок послїдних дощів.

— **Карна розправа** перед трибуналом судиїв присяжних відбула ся оногди в Стрию против 18-лїтного Івана Ґреба о злочин скритоубийчого рабункового морду, доверше́ного дня 19 червня с. р. па Фрідї Цайлєровій, жінцї крамаря. По переведеній розправі засудив трибунал Ґреба на 15 лїт тяжкої вязницї, заостреної постом два рази на місяць і темницею та твердим ложем в кождї роковини злочину.

— **На кару смерти** через повішене засудив оногди трибунал суду присяжних в Сяноцї Анастазию Чираньску за те, що дня 26 серпня с. р. вкинула свою 5-місячну дочку до Сану, де дитина утопила ся. — Також на кару смерти через повішене засудив сими днями трибунал суду присяжних в Празї двох гірників Антона Рідля і Йосифа Берґера за убите вахтмайстра від жандармериї Штoрма.

— **Арештоване обманця.** Цалель Буркер, торгуючий коралями, обжалував в полїциї свого бувшого спільника Давида Ґросмана о те, що представляючи ся як єго повновластник, підняв в фірмі Мікеле д'Еллє в Торре дель Ґреко в Італїї кволту 90 фунтів штерлїнґів надану для Буркера фірмою Ф. Ачербоні в Калькутї. Арештований признав ся до вини, однако толкував ся тим, що гроший ужив на покрите своїх претенсий до Буркера. Ґросмана по зложеню кавциї 2000 К полишено на волї.

насильства і знала, що мусить ненавидїти тихо і мовчати, що тут неможливо жити та успівати.

Усїла на землю і задумала ся; відтак втихомирювала та розважала Петрика, Мілька і Фонсика, що вибухали гнївом. Вкінци встала.

— Дїти, де нам тепер глядати пристановища? Тут замучать нас вороги на смерть, мусимо забрати ся в чужину.

І горло їй стискало ся з укриваного болю.

— Батька не побачимо мабуть нїколи. Дивіть, дїтоньки, ось дерево, що єго посадив батько, гарно вже виросло. Підемо на якийсь час в чужину, між иншим людий, станемо на службу, але вернемо в десятеро сильнійші і відзискаємо свою землю.

Простягнула грізно худощавий кулак в сторону великого ґаздівства, що піднимало ся на заходї до золотистого неба.

— Ходім, синоньки!

Закинула хустку на голову і всі вибрали ся вдруге в далеку дорогу, як прогнані злочинцї. Перед селом взяли на ліво і йшли безконечно довгою, одностайною дорогою сьміло в чужину, цїлий божий день.

Під вечер прийшли на непроглядну рівнину. Тут і там піднимала ся на горбку мала церква, окружена домами та деревами, немов зможена теплим лїтним сном, під високим небом, що мерехтїло безчисленними звіздами. На ніч простягнули втомлені члени до відпочинку на голу землю і жалувались на великий голод.

Мати міркувала і міркувала, та не найшла виходу: все на чужинї було німе і холодне. Сини мовчали і лиш слїдили очима, що скаже мати.

— Ходїть, дїти, тут нема що дїяти, відпічнемо пізнїйше.

Ішли ще два, три днї дальше. Живили ся овочами, які находили по дорозї на спраклених полях. Аж одного вечера прийшли на горбок і побачили перед собою якусь сумну пустиню, без клаптика зелени. Всюди простягали ся сїрі, нагі пустарі. Воздух налягав тяжко, а свид засунув ся хмарами, що стояли довгими рядами як намогильні камені на кладовищи.

Вітер тягнув тихо і без стриму, а на померклім небі висїв кусник місяця, що кидав марне сьвітло.

Хлопців напала велика тревога, і мати видивляла собі очи, щоби найти щось в околици.

— Тут нема що їсти, а край тягне ся так безконечно; що з нами буде? — нарікали всї.

— Мамо, тут певно конець сьвіта, вернїм ся — благав малий Каролько.

— Слухайте, — сказала вкінци мати — Петре і ти, Іване та Ферику, ви найстаршї. Коли ми тут останемось, згинемо всї з голоду. Переспимось тут в останнє разом, а завтра рано возьміть собі кождий одного меншого брата і шукайте собі долї на сьвітї.

Она сїла і розповіла їм докладно, як мають робити, щоби придбати собі на чужинї богато мудрости та майна, щоби пізнїйше....

І она обчислила їм малими чертами на піску докладно час, коли мають всї опять зійти ся, кождий з набутим добром, на давнїм місци, з батьком, щоби відбудовати давну батьківщину та помстити ся на Кнуддовій челяди за те, що прогнала їх та зломила їм житє.

Відтак заснули. Коли рано розвиднїло ся, подїлили ся чим мали і сини розійшли ся по двох, кождий в свою дорогу. Вже були далеко, як оглянули ся за матерію, що осталась сама одна. Страх за ними жалувала, але що не плакала, лише жваво махала до них рукою на пращане, сини пішли кождий в свою сторону, аж вкінци втратили себе з очий.

Мати пустила ся назад тою самою дорогою, котрою прийшла, і мандрувала поволи та довго, поки приплелась до села.

Знесилена усїла на землю, щоби відпочати при тім самім чорнім домику, де замкнули єї чоловіка. Стукала до дверий, але не дістала нїякого знаку у відповідь. Спитала прохожих, що стало ся з убийником, і они показали їй дорогу до міста та сказали, що єго повели там, щоби повісити....

Она пішла, глядаючи поживи, питала людий і ждала смирно.

Одної днини ішло богато народу улицями і она побачила, як єї Петра повезли на візку. Перетиснула ся крізь товпу наперед і почала до него усьміхати ся, щоби єму показати, що всьо добре, та що дїтьми запорядила як слїд. Але не удалось переконати ся з ним нї словом. Єї випхали назад, так що здалека мусїла дивити ся, як тягнули Петра на драбину і закладали єму стричок. Товпа заворушила ся, щоби побачити лїпше, а коли було по всїм, повернула домів як з ярмарку.

Рожа вернула також простою дорогою до давної загороди, що лежала тепер в развалинах. Там причакнула за купою дощок, аж утома щезла з єї членів. Відтак почала збирати румовище і поставила хату: нужденний дах на чотирох стовпах, сполучених якбудь дошками. Тут і там найшла під румовищем кусник рільничого знаряду і управила клаптик рілї, якраз кілько було їй досить на проживок. Від часу до часу, коли притиснула біда, поплелась в село і жебрала о їду та одежину.

Так жила якийсь час. Числила днї на тижднї, числила місяцї і бачила, як сонце звертало ся в безконечність від ранного і пізного сходу, від темности і сьвітла, від тепла і холоду. І кілько минуло лїт, тілько карбів она вирізала на корі молодого дуба, аж спостерегла

— **Згублені гроші.** З Осьвецима подають до публичної відомости: В тих днях найдено на зелізничій стациї в Осьвецимі 70 К. Заходить підозріне, що ті гроші згубив котрийсь робітник, повертаючий з Прус назад до Галичини. Бути може, що переміняв пруські марки на австрийску валюту в готели „Затор“ о кільканайцять кроків від самого стацийного будинку, недотепно їх коло себе примістив і гроші висунули ся. Гроші ті управа поліциї відошле зголосившому ся, коли подасть ся до єї відомости в приближеню час згуби, докладний опис, з яких гроший ті 70 К складали ся, місце свого побуту і послїдну почту.

† **Померли:** Михайло Поляньский, вислужений професор львівскої рускої ґімназиї, член руских товариств і автор кількох руских підручників шкільних, чоловік рідкої честноти і знаменитий педаґоґ, упокоїв ся дня 20 с. м. в 77-ім році житя, у Львові. В. в. п.! — Стефан Матвієнко, студент IV го року богословя, дня 19 с. м., в Угнові, в 24-ім році житя.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 21 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·75 до 9·—; жито н. 6·80 до 7·10; овес 7·— до 7·10; ячмінь пашний 6·25 до 6·50; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·50 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·— до 9·75; вика 6·— до 6·50; бобик 6·25 до 6·50; гречка 9·25 до 10·25; кукурудза нова 8·10 до 8·40; хміль за 56 кільо 210·— до 215·—; конюшина червона 75·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 60·—; конюшина шведска 55·— до 65·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Берлин 22 вересня. Lokal Anzeiger доносить з Токіо, що після вістий в Мукдена передні сторожі вже зітенули ся. Росияни мусїли уступити.

Токіо 22 вересня. (Бюро Райтера). З головної японьскої кватири доносять з вчера: Та часть російскої армії, котру замічено в полудне дня 17 с. м., уступила з місцевости Пеінтуіза. Японьска армія іде дальше вздовж дороги до Мукдена. Дня 18 с. м. не було нїгде битви.

Петербург 22 вересня. (Урядово). Куропаткин телеґрафував дня 20 с. м. до царя: В нашій армії не лучило ся нїчого особливого. Дня 19 с. м. замічено рух неприятеля в напрямі передолини Далїн. Дня 20 с. м. по полудни неприятель заатакував два рази наші становища в тій передолинї і вислав 4 компанії, аби обійти наше ліве крило. Всї атаки відперто, а наша кіннота заосмотрена в машинові карабіни, відбила відділ, що мав задачу обійти нас.

Петербург 22 вересня. З Мукдена доносять, що в центрі російскої армії поки що всьо спокійно, але передні сторожі вже ведуть борби. З котрої сторони Японцї сильнійше заатакують розийскі войска, ще доси не можна знати. Поголоска, що Японцї обходять праве російске крило і прямують на Телїн, єсть лиш видумкою Хінців, так само як донесеня анґлїйских кореспондентів, немов би вже від 19 с. м. вела ся рішаюча борба під Мукденом. Зимно стає чим раз більше і докучає дуже війскам стоячим в поли, особливо нічною порою.

Одеса 22 вересня. Мобілїзация 8-го одеского корпуса під командою ґен. Мылова відбуває ся з великим поспіхом. Покликаня відбувають ся завдяки новим зарядженям царя, котрий велїв увзглядняти рекламациї, цїлком спокійно. Старших і жонатих в міру можности не покликують. До Одеси приїде сими днями цар. По перегляді войска хоче цар поїхати до Кишинева, куди буде єго супроводити і новий міністер справ внутрішних князь Сьвятополк-Мирский.

Льондон 22 вересня. З Петербурга довідує ся „Daily Express“, що Куропаткін від дня 9 с. м. одержав 75.000 войска переважно добірного з західної Росиї і 170 армат. З Харбина відійшли три панцирні поїзди, один до Телїна а два до Мукдена.

Білгород 22 вересня. Вчера вечером відбуло ся в народнім театрі представлене, на котрім був король з родиною кн. Данило Чорногорский з женою, члени дипльоматичного тїла і достойники. Король надав знагоди коронациї тутешним заграничним послам ордери.

ся, що она старієсь і почала бояти ся, щоби не померла на самоті, заким хтось прийде та скаже їй, що стало ся з десятьма Шемлями на чужинї.

Недалеко все ще стояла чорна загорода, а на урожайній ріли працювали цїле лїто сильні люди з великими головами та широкими плечами; з добродушною розвагою водили тяжкі воли по ниві.

Она сиділа і потонула у сумних думках, і вкінци стало ся немов у снї: люди там на поли видали ся їй єї власними синами, що повернули з чужини і управляли батьківску землю. І она знов ішла до дуба — тепер великого, широкого дерева, з кріслатими гилями та темною листистою короною — числила карби на корі, та хитаючи головою, вертала назад до хати.

Довго мусїла ждати.

Відтак черпала сьвіжу терпеливість в повнім переживаню всего перебутого терпіня і тоді стало ся, що Льотик, блїденька, недужа дитина, воскрес в єї уяві і она доглядала єго та голубила, аж вкінци помітила, що то всьо мрія, та що она із старости дитиніє.

Згодом почала всупереч всякій надії вірити в поворот синів і що день вибирала ся в далеку прошу на узгіре, звідки могла виглянути в широку даль і замічати все те, що нового на ній виринає.

Та все повертала знеохочена, сїдала на порозї і сумувала в безнадійній, довгій самотинї.

Кнуддова челядь уважала єї лише старою відмою і не займала єї в єї печері. Говорили, що она варить там свої чародійні зїля, і не любили підходити до єї домика.

Один хлопець бачив раз, як сиділа над огнем і сьпівала отсю відьмину пісню:

Палай огне мести,
Палай огне мести.
Дубок виростає;
Вибралось їх десять
А верне в десятеро більше.

Трудились,
І бились,
Жите за жите,
За Льотка, за Льотка,
За Льоткову смерть.

Хлопець утїк як перед дияволом.

Она оповідала нераз, кілько ще має жити лїт. Глядїла на свої зиндїлї, худощаві руки, доторкала ся свого поморщеного лица і чула тяжку запору около серця. Дух запирало їй в грудех, і она ледви віддихала. Дїйсно, она хилила ся до гробу; не могла вже так жваво працювати, нога не ступала вже так певно; она цїла тремтїла і думала неясно. Жаль їй було гарного часу, що минув так марно. Але дїти мусять колись таки вернути.

І они вернули.

Она замітила людий на широкій дорозї, де ще не бачила нїкого, богато людий обвантажених ріжними знарядами та тягарами. Наближали ся до місця, де она стояла. Чула, як кров ударила їй до серця, що почало сильнїйше бити ся.

Побігла назустріч, бо хотїла знати, чи се дїйсно так далеко. Мусїла їм показати ся, щоби знали, що она ще жиє, та щоби не заблудили; не вибрали ся противною дорогою та опять щезли.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льокованї в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ"
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у
Антона Хойнацкого

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА
поручає
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найдальпійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживанї зїля, грудні сиропи і им подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проходів віддихових, при кашлю, грипї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в хітнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дїтий 30 с. *Нашим дїтям ч. I. 80 с. *Нашим дїтям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дїтий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. Др. А. Кельнер: Коротка історня педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дїтий 30 с. Гордїєнко: Картагинцї і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок з р 1894 4 К. Др. Мандибур: Олімпія 40 с Віра Лебедова: Гостинець дїтям 50 с. *Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с *А. Глодзїньский: Огород шкільний 1 К. 20 с Сальо: Непос, учебник для III кляси гімназ 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Днїпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капцї 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дїтий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужинї 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дїтий 40 с., опр 60 с. *Оповіданя для дїтий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Лїлїпутів 50 с., опр. 64 с. *Л. Кримский: Переклади 40 с., опр 54 с. Картки з історії Руси-України. 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. *Марта Борецка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с *Ковалїв Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толстой Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповіданя М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилї, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глїбова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. Днїпрової Чайки, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).